

RZECZPOSPOLITA POLSKA

Warszawa, 15 sierpnia 2008 r.

Zastępca

Rzecznika Praw Obywatelskich

Stanisław TROCIUK

RPO-598810-VII-701.4/08/JL

00-090 Warszawa Tel. centr. 0-22 551 77 00

Al. Solidarności 77 Fax 0-22 827 64 53

Pan

Krzysztof Kwiatkowski

Sekretarz Stanu

w Ministerstwie Sprawiedliwości

WARSZAWA

Wzajemny Respekt Ministrowie

W nawiązaniu do otrzymanych przez Rzecznika Praw Obywatelskich pism Pana Mariana Cichosza - Sekretarza Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości z dnia 20 stycznia br. (1. dz. DWOiP I 511-404/08) oraz Pana płk. Arkadiusza Dmowskiego - Zastępcy Dyrektora Generalnego Służby Więziennej z dnia 31 października 2008 r. (1. dz. WK - 696/08), w częściach dotyczących potrzeby wprowadzenia regulacji, które zabezpieczą prawa wszystkich skazanych przekazywanych do szpitali wolnościowych w stanie ciężkim, chciałbym przypomnieć o potrzebie kontynuowania prac legislacyjnych w tej materii.

Niepokoi mnie fakt, iż pomimo upływu wielu miesięcy od zajęć w Areszcie Śledczym w Lublinie, na kanwie których dopatrzoneo się braku odpowiednich przepisów, wciąż nie opracowano projektu regulacji porządkujących obowiązki spoczywające na administracji jednostki penitencjarnej, przekazującej skazanego do szpitala wolnościowego.

Należy zastanowić się, czy w sytuacji utraty świadomości przez skazanego, dyrektor zakładu karnego może wszcząć postępowanie o udzielenie przerwy w wykonywaniu kary pozbawienia wolności. Prawo nie reguluje, kto jest zobowiązany, po odzyskaniu przytomności przez skazanego, do poinformowania go o nowej sytuacji prawnej, w jakiej się znalazł, o jego prawach i obowiązkach.

Istnieje też potrzeba uściślenia przepisów mówiących o bezwzględnym obowiązku informowania przez administrację zakładu karnego rodziny skazanego lub innej wskazanej przez niego osoby, o pogorszeniu się jego stanu zdrowia lub o

przekazaniu go do szpitala wolnościowego, a także udzieleniu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności celem kontynuowania leczenia. Umożliwiłoby to zabezpieczenie, przez osoby najbliższe, jego praw podczas pobytu w szpitalu, a w przypadku śmierci - spraw związanych z wydaniem aktu zgonu i należytego pochówku.

Warto również rozważyć uregulowanie obowiązku, który ciążyłby na administracji zakładu karnego, przekazania kierownictwu szpitala, do którego przenoszony jest nieprzytomny skazany lub z którym jest utrudniony kontakt, danych osobowych osoby najbliższej lub innej wskazanej przez skazanego. Zgodnie z art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89), w razie pogorszenia stanu zdrowia chorego powodującego zagrożenie życia lub w razie jego śmierci, szpital jest obowiązany niezwłocznie zawiadomić wskazaną przez chorego osobę lub instytucję, przedstawiciela ustawowego albo opiekuna faktycznego.

Jednocześnie chciałbym wyrazić swoje zaniepokojenie faktem wszczęcia postępowania wyjaśniającego w przedmiotowej sprawie po upływie 9 miesięcy od zdarzenia. Dyrektor Aresztu Śledczego Lublinie wyjaśnił, iż nie został poinformowany o śmierci skazanego, zatem nie miał podstaw do jego wszczęcia. Tymczasem zgodnie z § 11 ust. 3 w zw. z § 7 ust. 1 pkt 7 Instrukcji nr 9/2003 Dyrektora Generalnego Służby Więziennej z dnia 29 grudnia 2003 r. w sprawie informowania o wypadkach nadzwyczajnych, zarządzenie przeprowadzenia czynności lub postępowania powinno nastąpić na skutek powzięcia informacji o samouszkodzeniu osadzonego. Z treści sprawozdania z postępowania wyjaśniającego z dnia 21 października 2008 r. przeprowadzonego na polecenie Dyrektora Aresztu Śledczego w Lublinie w wyżej wymienionej sprawie wynika, iż funkcjonariusze Służby Więziennej podejrzewali zażycie leków przez skazanego. Ujawnienie tego faktu było główną przesłanką skierowania skazanego przez lekarza Pogotowia Ratunkowego do oddziału toksykologii. Istniało zatem podejrzenie, iż skazany mógł dokonać aktu samoagresji w postaci zażycia leków.

W powołanym na wstępie piśmie z dnia 31 października 2008 r., Zastępca Dyrektora Służby Więziennej uznał jednak, że również w tym przedmiocie brak jest

podstaw do stwierdzenia niedopełnienia obowiązków służbowych ze strony funkcjonariuszy Aresztu Śledczego w Lublinie.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 16 ust. 1 oraz ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (Dz. U. z 2001 r. Nr 14, poz. 147 z późn. zm.) uprzejmie proszę Pana Ministra o zajęcie stanowiska w przedstawionej sprawie.

Z pozdrowieniem

